

XCI. ΧΑΛΚΙΔΟΣ

Κατὰ τὸν Μ. Σαραντῆ¹⁾ ἡ Χαλκὶς εὐρίσκετο παρὰ τὰς Μέτρας

1 Σισίνιος 787²⁾ «(Χαλκηδόνος Θράκης)»³⁾

2 Ἀνώνυμος 1170⁴⁾ ἐπὶ πατρ. Μιχαήλ (Φιλοσόφου) ἐξεδόθη ἐγκύκλιος συνιστώσα τὴν τήρησιν τοῦ κανόνος ΝΔ' τῆς ἐν Καρθαγένῃ συνόδου «περὶ τοῦ μηδαμοῦ ὑποδέχεσθαι παρ' ἐτέρων ἐπισκόπων ἀλλοτρίους κληρικούς». Τοῦτο δὲ ἐξ ἀφορμῆς ἐρωτήματος Χαρτοφύλακος διὰ τρεῖς κληρικούς, ὧν ἕνα ἐχειροτόνησεν ὁ Χαλκίδος.

XCII. ΧΑΡΙΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ὁ Γ. Ι. Κονιδάρης^{1*)} ἀναφέρει «ὅτι ὁ Χαριουπόλεως δὲν εὐρίσκεται μεταξύ τῶν ἐπισκ. Ἡρακλείας, ὅπως ἀνεθεωρήθη ὑπὸ τοῦ ἐκδότου. Μεταξὺ τῶν ἀρχιεπισκ. Αἴνου καὶ Δοκιμάρων προσετέθησαν, ἐν τῷ παρόντι συνταγματῶ αἱ Θρακικαὶ ἀρχιεπισκοπαὶ Χαριουπόλεως καὶ Δέρκων, ἀλλὰ μὲ ἐσφαλμένην ἀναγραφὴν τῶν ἐπαρχιῶν. Ἀμφότεραι δὲν ἀναγράφονται ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ Ἐπιφανίου οὕτε ὡς ἐπισκοπαί. Εἶναι λοιπὸν πολὺ πιθανὸν νὰ ἐγένοντο ἐπισκοπαὶ κατὰ τὰ τέλη τοῦ Ζ' αἰῶνος. Κατὰ δὲ τὰς ἀρχὰς τοῦ Η' νὰ προήχθησαν εἰς ἀρχιεπισκοπὰς. Ἐν τῇ Παρισίῃ ἀναγραφῇ ἀναγράφεται δις ἤτοι ὡς ἀρχιεπισκοπὴ καὶ ὡς ἐπισκοπὴ τῆς ἐπαρχίας Εὐρώπης, ἧς μητρόπολις ἦτο ἡ Ἡράκλεια. Ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς Ζ' οἰκ. συνόδου καὶ τὰς ἀναγραφὰς 3,10 καὶ 13 φέρεται ὡς ἀπλὴ ἐπισκοπὴ Parthey σελ. 293. Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἠνάγκασε τὸν De Boor, Zeitschrift für Kirchengeschichte νὰ δεχθῇ ὅτι ἡ Χαριούπολις οὐδέποτε ἐγένετο ἀρχιεπισκοπὴ καὶ ἐπομένως ὅτι δέον νὰ θεωρήσωμεν ὡς παρεμβολὴν τὴν ἀναγραφὴν τῆς εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἀρχιεπισκοπῶν. Τοῦτο βεβαίως εἶνε καθαρὰ ὑπόθεσις ἐναντίον τῆς ὁποίας θὰ ἠδύνατο νὰ λεχθῶσι τὰ ἐξῆς. Διὰ νὰ ἀποδεχθῶμεν τὴν παρεμβο-

«Θρακικὰ»
Αἴνου
τ. 14! 1940
σ. 185-187

1) Περί τῆς ἐν Θράκῃ Χαλκίδος «Μεσαιωνικά Γράμματα» 1935 τόμ. Β' σελ. 156—170.—2) Le Quien τόμ. Α' σελ. 1149.—3) Μήλιας, τόμ. II σελ. 726, 753, 876.—4) Patr. τόμ. 119 σελ. 788—789—Γεδ. Π. Πίν. σελ. 366.

1*) Γ. Ι. Κονιδάρις: Μητροπόλεις καὶ ἀρχιεπισκοπαὶ τοῦ Οἰκ. Πατρ. καὶ ἡ τάξις αὐτῶν 1934 σελ. 78—79.

λήν ταύτην δέον νά θεωρήσωμεν ἥ ὅτι ἦτο ἀναγεγραμμένη εἰς τὸ περιθώριον, ὁπότε ἐρωτᾶται διατί, ἥ ὅτι συντάκτης ἢ αντιγραφεὺς τις ἐθεώρησε καλὸν ν' ἀναγράψῃ ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας τὴν Χαριούπολιν ὡς 34ην ἀρχιεπισκοπὴν. Καὶ ἡ μὲν πρώτη σκέψις ὁδηγεῖ κυρίως εἰς τὴν ἐκδοχὴν, ὅτι ἦτο ἀναγεγραμμένη εἰς τὸ περιθώριον ἢ ἀρχιεπισκοπὴ καὶ ὡς τοιαύτη παρελήφθη, διότι δὲν εἶναι δυνατόν νά δεχθῶμεν, ὅτι εἰς τὸ περιθώριον τοῦ καταλόγου τῶν ἀρχιεπισκοπῶν θ' ἀνεγράφετο μία ἐπισκοπὴ, ἡ δὲ δευτέρα ὁδηγεῖ εἰς τὴν σκέψιν, ὅτι κάποιος ἐνδιαφερόμενος τὴν ἔθεσεν ὡς ἀρχιεπισκοπὴν καὶ δὴ ὡς 34ην. Τὸ δεύτερον τοῦτο ἀποκλείομεν, ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ἀφ' ἑνὸς μὲν τὰς διπλογραφίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁπρ καὶ σπουδαιότερον, τὸν ὅλον ἱστορικὸν χαρακτήρα τῆς παρισυνῆς ἀναγραφῆς. Τὸ πιθανώτερον καθ' ἡμᾶς εἶναι ὅτι ἡ Χαριούπολις προήχθη εἰς αὐτοκέφαλον κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 8ου αἰῶνος, ἀπώλεσε δὲ τοῦτο πρὸ τῆς συγκροτήσεως τῆς Ζ' οἰκ. συνόδου διὰ λόγους ἀγνώστους».

Τῷ 1347 κατ' Αὐγουστον ἐπὶ πατρ. Κ)πόλεως Ἰσιδώρου ὑπετάγη ἡ ἐπισκοπὴ Χαριουπόλεως εἰς τὸν μητροπ. Ἡρακλείας ἀφ' ἧς πρὸ τινος εἶχεν ἀποσπασθῇ²⁾

Κατὰ τὸν μητροπολίτην Σάρδεων³⁾ ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων ἐπισκοπῶν τῆς μητροπόλεως Ἡρακλείας, ἵστας πρὸς καιρὸν τινα (Στ' αἰὼν) ἀνυψώθησα καὶ εἰς ἀρχιεπισκοπὴν τῆς ἐπαρχίας Εὐρώπης, ἀλλὰ καὶ πάλιν περιελθοῦσα εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐπισκοπῶν τῆς αὐτῆς μητροπόλεως. Διαλυθεῖσα πιθανῶς τὸν ΙΔ' αἰῶνα διασώζεται ἔκτοτε ψιλωνύμως»

1 Θεοφύλακτος 787 εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς Β' ἐν Νικαίᾳ συνόδου⁴⁾ μετὰ τὸν Τζουρουλοῦς καὶ πρὸ τοῦ Δαονίου καὶ εἰς ἄλλην μετὰ τὸν Καριουπόλεως καὶ πρὸ τοῦ Μαδύτου

2 Κοσμᾶς 879⁵⁾ εἰς τὴν ἐπὶ Φωτίου σύνοδον. Εἰς μίαν πρᾶξιν ἀναφέρεται Χαριτοπόλεως

3 Ἀνώνυμος 1289 ἢ 1290⁶⁾

4 Ἀνώνυμος⁷⁾

2) Acta τόμ. Α' σελ. 257.—3) Σάρδεων Στ' σελ. 131.—4) Mansi τόμ. 12 σελ. 905, 1099, τόμ. 13 σελ. 626.—5) Le Quien τόμ. Α' σελ. 1133—35.—6) Αὐτ.—7) Ὁμ.

- 5 Ἀνώνυμος 1347 Αὐγουστος, πρὸ μικροῦ προβιβασθεὶς εἰς τιμὴν μητροπολίτου ὑπεβιβάσθη εἰς ἐπίσκοπον⁸⁾
- 6 Ἀνώνυμος 1351⁹⁾ παρίστατο ἐν τῇ συνόδῳ ἐπὶ πατρ. Καλλίστου μεταξύ τῶν ἐπισκόπων τοῦ Ἡρακλείας, ὁ Καριουπόλεως Τιτουλάριοι
- 7 Ἰωάσαφ, προήχθη εἰς τὴν μητρόπολιν Κορυτσᾶς, κατ' Ὀκτώβριον 1798¹⁰⁾
- 8 Διονύσιος Δεκεμβρ. 1818¹⁰⁾
- 9 Ἰάκωβος ἐξελέγη Ἰουν. 1824 αἰτήσῃ τοῦ μητροπολίτου Πελαγονείας Ἰωσήφ «πρὸς ἐπίσκεψιν καὶ καταρτισμὸν τοῦ ἐν αὐτῷ ποιμνίου». Ἰουν. 1827 προήχθη εἰς τὴν μητρόπολιν Εὐρίπου⁸⁾
- 10 Δανιὴλ 26 Ἰουλ. 1833, ὁ Χαριουπόλεως Δανιὴλ τοποτηρητὴς Λακεδαιμόνος¹¹⁾
- 11 Ἀνθίμος 27 Ἰουν. 1837¹²⁾
- 12 Δωρόθεος ἐξελέγη 3 Δεκεμβρ. 1855 «χάριν πνευματικῆς ἐπισκέψεως τῶν ἐν τῇ ἱερᾷ ἐκκλησίᾳ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν Σταυροδρομίῳ Χριστιανῶν». Ἰαν. 1862 προήχθη εἰς τὴν μητρόπολιν Ρόδου¹²⁾
- 13 Καλλίνικος πρὸς δὲν ἐγράφη ἀπὸ 3 Ἰουνίου 1863 σχετικῶς πρὸς τὸν διορισμὸν αὐτοῦ ὡς τοποτηρητοῦ τῆς μητροπόλεως Μολδαβίας¹⁴⁾
- 14 Γεννάδιος ἐξελέγη 30 Σεπτ. 1867, ὡς ἀρχιερατικῶς προϊστάμενος Ἁγίου Κωνσταντίνου Ὑψιπεδίων¹⁴⁾
- 15 Γερμανὸς 20 Φεβρ. 1896, ὡς ἀρχιερατικῶς προϊστάμενος Σταυροδρομίου, 21 Ὀκτ. 1900 προήχθη εἰς τὴν μητρόπολιν Καστορίας¹²⁾
- 16 Φιλόθεος 13 Φεβρ. 1903, αἰτήσῃ τοῦ μητροπολίτου Ἡρακλείας Γρηγορίου. 11 Μαρτ. 1908 μετετέθη εἰς τὴν ἐπισκοπὴν Μυριοφύτου καὶ Περιστάσεως¹²⁾
- 17 Κωνσταντῖνος 15 Μαρτ. 1908 αἰτήσῃ τοῦ μητροπολίτου Νικομηδείας Φιλοθέου. 10 Ἰαν. 1912 προήχθη εἰς τὴν μητρόπολιν Μελενίκου¹²⁾
- 18 Γεννάδιος 27 Μαρτ. 1926, ὡς ἀρχιερατικῶς προϊστάμενος Ταταούλων¹²⁾

8) Μ. Ι. Γ.: Ἱστορία τῶν τοῦ Χριστοῦ Πενήτων, 1939 σελ. 28.—9) Σωφρ. Εὐστρατιάδου. Βιβλιοκρισία «Ἑλληνικά» τόμ. Β' 1929 σελ. 472.—10) Σάρδεων Στ' σελ. 131—132.—11) Ἐφημερίς τῆς Κυβερνήσεως, ἀρ. 23.—12) Σάρδεων: ξνθ' ἀν.

XCIII. ΧΕΡΡΟΝΗΣΟΥ*

1 Πέχρος 431 ¹⁾Ὁ Ἄμασ. ²⁾ ἀναφέρει τοὺς κατωτέρω :2 Ἀνδήριος 431 ³⁾

3 Λογγῖνος 451

4 Σισίνιος 692

5 Σισίνιος 783

6 Διονύσιος 1520—1549

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

* Ἴσως τῆς ἐν Κρήτῃ.—1) Le Quien, τόμ. Α' σελ. 1127.—2) 1892 Ἰουν. 19.—
3) Mansi, τόμ. 4 σελ. 1216 «ἐπίσκοπος ἐπαρχίας Κρήτης, πόλεως Χερρονήσου»,